

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

28. Creditis quia hoc possum facere vobis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

ra hac multitudine compulerim. Non ad tui reprehensionem, sed ad tui commendationem hoc feci. Non ut fidei tuæ imbecillitatē corrigerem, sed ut fidei tuæ firmitatem atque præstantiam toti huic multitudiui propalarem. Quis non videt hunc esse manifestum Christi verborum sensum? Quando præcedenti cap. Christus dixit paralytico: *Confide filii: Remittuntur tibi peccata tua*: an dicit Calvinus quod fidei eius imbecillitas hoc verbo arguebatur? An non potius eius fides disertissimè commendatur, quum statim subiungat Christus, *Remittuntur tibi peccata tua*? Nam in illis verbis, *Videns Iesus fidem illorum, synecdoche est*, ait ad illa verba Calvinus, *quia non ita respexit Christus eos qui paralytici cum ferebant, quin eius quoque fidem intuitus fuerit*. Hæc ibi Calvinus. Eodem modo advertere debuit Christum hoc loco, quum dicit, *Confide filia*, moxque adiungit, *Fides tua te salvā fecit*, antecedentem fidem respexisse, qua eum tetigit, eamque singulariter commendasse.

28. *Creditis quia hoc possum facere vobis?*

Fides non
est fiducia

QUUM fides hoc loco, de qua Christus postea subiunxit, *Secundum fidem vestram fiat vobis*, fuerit fides & firma persuasio de potentia Dei & Christi, non autem fides specialis circa promissiones Dei, aut ipsa fiducia, quam solam hæretici volūt esse fidem propriè dictam, conatur hoc loco Calvinus hanc totam historiam Evangelicam more suo depravare. *Queri (inquit) potest an de potentia Dei & Christi persuasum esse sufficiat ut quispiam sit fidelis. Hoc enim sonant verba, Creditis me posse facere? Moxque respondet. Atqui ex alijs Scripturæ locis patet notitiam potentia fore inanem vel frigidam, nisi de voluntate certis*

De certi sumus. Hoc quidem ille auster dicit, nullam interea probationem afferens. Sed eadem facilitate negamus in vllis Scripturis certitudinem de voluntate Dei requiri vt aliquis sit fidelis, sed contra ad fidei naturam sufficere vt ea omnia credat quæ Deus credenda reuelauit. Obijcit adhuc sibi Calvinus quod necessario replicandum videbat. *Christus tamen eorum responso contentus, ipsorum fidem quasi numeris omnibus absolutam laudat. Respondeo* (inquit) *quam prius Dauidis filium confessi sunt, de gratia aliquid apprehendisse. Nam hoc titulo redemptorem gentis suæ honorumque omnium authorem ornabant. Ipse ergo de sua potentia querens altius percontatur an serio credant.* Hæc ille. *Responde* vocem illam, *Miserere mei fili Dauid,* fidei quoque vocem fuisse, qua profitebantur se agnoscere eum pro Messia ex semine Dauid. Hanc fidem Christus magis explorare voluit, dicens: *Creditis quia hoc possum facere vobis?* .j. An sic me verè filium Dauid & Messiam inuocatis, vt serio credatis me posse hoc facere quod petitis? Non dicit, *Creditis quia hoc faciam vobis,* sed quia *hoc possum facere vobis,* manifestè docens fidem propriè dictam non esse fiduciam circa ea quæ vult nobis Deus præstare, sed esse assensum mentis firmum circa omne verum de Deo credendum: quale imprimis est omnipotentia eius. Docet igitur Christus ad fidem quod attinet, id propriè requiri, vt potentiam eius credamus; de spe ac fiducia nihil interrogat. Hanc enim disertè professi sunt, misericordiam eius implorando. Nemo enim orat, nisi qui sperat: & nemo misericordiam flagitat, nisi ab eo quem misericordem & benignum esse confidit. Vide hæc latius disputata in Prompt. Cath. dom. 18. post Pent.